ŞARK VAATLERİ VE KİRLİ TATLI ŞEYLER'İN
OSCAR® ADAYI SENARİSTİNDEN

"YILIN EN HEYECAN VERİCİ FİLMLERİNDEN BİRİ"
THE TELEGRAPH

"GÖZÜNÜZÜ BİR AN BİLE AYIRAMIYORSUNUZ"
THE TIMES

"KESİNLİKLE EŞSİZ. BU FİLMİ İZLEMELİSİNİZ"
BBC RADIO

TOM HARDY
LOCKE
BİR STEVEN KNIGHT FİLMİ

IM GLOBAL SUNAR BİR SHOEBOX FILMS YAPIMI BİR STEVEN KNIGHT FİLMİ TOM HARDY "LOCKE"
OLIVIA COLMAN RUTH WILSON ANDREW SCOTT BEN DANIELS TOM HOLLAND BILL MILNER OYUNCU SEÇİMİ SHAHEEN BAIG
MÜZİK SÜPERVİZÖRÜ NICK ANGEL ORİJİNAL YAPIMCI ANDREW WARREN KOSTÜM TASARIMI NIGEL EGERTON MÜZİK DICKON HINCHLIFFE KURGU JUSTINE WRIGHT
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ HARRIS ZAMBARLOUKOS, BSC UYGULAYICI YAPIMCILAR STUART FORD STEVE SQUILLANTE DAVID JOURDAN JOE WRIGHT
YAPIMCILAR PAUL WEBSTER GUY HEELEY YAZAN VE YÖNETEN STEVEN KNIGHT

CALINOS FILMS www.calinosfilms.com

© 2013 BUENA VISTA INTERNATIONAL, LLC. ALL RIGHTS RESERVED

Yılın en çok beğenilen filmlerinden biri olan LOCKE, izleyiciyi "*Telefon Kulübesi*" tarzı gerçek zamanlı bir heyecan fırtınasının içine çekiyor. Hollywood'un yükselen yıldızlarından Tom Hardy'nin başrolünde olduğu film kariyerinin en önemli gününde hiç kimseye bir şey demeden ortadan kaybolan Ivan Locke'un hikayesini anlatıyor. Locke'un hayatı adeta bir rüya gibidir; mükemmel bir ailesi ve sevdiği bir işi vardır. Bunlara ek olarak bir sonraki gün kariyerinde uzun zamandır beklediği adımı atacaktır. Fakat aniden gelen bir telefon Locke'un bütün hayatını kabusa çevirecek ve her şeyi bir kenara bırakmasına neden olacaktır. Locke'un hayatını bir arada tutma çabası adeta zamana karşı bir yarış başlatacaktır. Yapımcıları arasında Joe Wright'ın bulunduğu filmin yönetmenlik koltuğunda ise "*Şark Vaatleri*", "*Kirli Tatlı Şeyler*"in senaryolarına imza atan Steven Knight bulunuyor.

Vizyon Tarihi: 13 Haziran 2014

Yönetmen: Steven Knight

Oyuncular: Tom Hardy, Olivia Colman, Ruth Wilson

Yapımcı: Paul Webster, Guy Heeley

Senaryo: Steven Knight

Görüntü Yönetmeni: Harris Zambarloukos

Kurgu: Justine Wright

Müzik: Dickon Hinchliffe

Yapım Yılı: 2013

Ülke: İngiltere, A.B.D.

Süre: 83 dk.

Dağıtım: M3 Film

İthalat: Calinos Films

“Olağanüstü”
THE HOLLYWOOD REPORTER

“Çığır açıyor”
HEYUGUYS

“Hipnotize edici”
CINEVUE

“Sürükleyici”
EMPIRE

“Usta işi”
TIME OUT

“Hardy’de Marlon Brando’nun hem şakacı hem ateşli halini görüyorum”
J.P. VOGUE

“Gözünüzü bir an bile ayıramıyorsunuz”
THE TIMES

“Locke muazzam! Gerilimi gözler önüne seren bir dram.”
Jessica Kiang, INDIEWIRE

“Bu senaryo için oyuncunun inkar edilemez derecede güçlü bir ikna yeteneği olması gerekiyor. Hardy’nin müthiş performansı olmadan Locke’un ortaya çıkması hayal bile edilemezdi.”

Kenneth Turan, LA TIMES

“İnanılmaz derecede heyecan verici bir film olduğunu söylemeliyim. Ahlaki bir ikilem, müthiş bir gerilime dönüşmüş.”

Antonia Quirke, Review FINANCIAL TIMES

“Heyecan dolu”

SCREEN DAILY

“Yılın en heyecan verici filmlerinden biri”

THE TELEGRAPH

“Olağandışı… Ustalıkla yaratılmış”

VARIETY

“Kesinlikle eşsiz. Bu filmi izlemelisiniz”

BBC RADIO

“Hardy’den tek kişilik güç gösterisi!”

SCREEN CRAVE

“Büyüleyici”
LITTLE WHITE LIES

“Muhteşem bir ‘tek kişilik gösteri’! O direksiyonun arkasında Hardy’den başkasını görmek istemezdim.”
Chris Nashawaty, ENTERTAINMENT WEEKLY

“Locke gerilim dolu, iyi yazılmış, iyi kurgulanmış bir dram. Hardy’nin doğal ve sürükleyici performansı, filmi taşıyor ve ödül almayı hak ediyor.”
Anne Thompson, INDIEWIRE

“Büyüsünden kurtulamıyorsunuz!”
Peter Travers, ROLLING STONE

“Yabancı bir yüze hayat veren Bay Hardy, sizi filmin içine çekiyor.”
Manohla Dargis, NY TIMES

“Yazar-yönetmen Steven Knight, mümkün olabileceğini düşünmediğimiz kadar üst seviyede bir gerilim ortaya çıkarmayı başarmış.”
Rex Reed, NEW YORK OBSERVER

“Cesur ve davetkar”
Jonathan Romney, GUARDIAN

Hakkında

LOCKE, *Dirty Pretty Things* (*Kirli Tatlı Şeyler*) ve *Eastern Promises (Şark Vaatleri)* filmlerinin Oscar Ödülü'ne aday gösterilmiş senaristi Steven Knight'ın Hummingbird'den sonra yönetmen koltuğunda ikinci filmi. Senaryosunu da Knight'ın yazdığı LOCKE'un yapımcılığını, yine Oscar adaylığı bulunan Paul Webster (*Anna Karenina, Salmon Fishing in The Yemen, Eastern Promises, Atonement*) ve Guy Heeley (*Hummingbird*) üstleniyor.

Tom Hardy (*Inception, The Dark Knight Rises*) filmde "Ivan Locke" rolünde. LOCKE, bir adamın zamana karşı gerilim dolu bir yarış içerisinde olduğu bir hikaye. Ivan Locke kusursuz bir aile hayatına, rüya gibi bir işe sahip ve ertesi gün kariyerinin zirve anını yaşayacak. Fakat ansızın gelen bir telefon, onu tüm bunları riske atan bir karar vermeye mecbur bırakacak.

Jane Eyre, Anna Karenina, The Lone Ranger ve *Luther*'daki performanslarıyla dikkat çeken Ruth Wilson, "Ivan'ın eşi Katrina" rolünde. Çifte BAFTA'lı aktris Olivia Colman (*Tyrannosaur, The Iron Lady, Broadchurch*) ise "Ivan'ın uğrunda her şeyi riske attığı kadın Bethan"ı canlandırıyor.

BBC'nin *Sherlock* dizindeki Moriarty rolüyle tanınan BAFTA ödüllü Andrew Scott ve *House of Cards*'tan tanıdığımız Ben Daniels da filmin cast'ında yer alıyor. Ivan'ın iki oğlu rollerinde ise yükselen yıldızlar Tom Holland (*The Impossible, How I Live Now*) ve Bill Milner (*Son Of Rambow, X-Men First Class*) var.

LOCKE'un Ortaya Çıkış Süreci

Yazar-yönetmen Steven Knight, LOCKE fikrini kafasında oluşturmaya 2012 sonlarında, Hummingbird'e son rötuşları yaptığı günlerde başladı. "Tüm süreci en temel unsurlara, özüne indirgemek istedim." diyor Knight. "İnsanları bir odaya kapatırsınız. Işıkları söndürüp, 90 dakika boyunca perdeye bakmalarını ve olup bitenlerle ilişki kurmalarını istersiniz. Sinema konusunda yolculuk ve karakter kavramlarından bahsedilir. LOCKE, tüm bunları bir potada eritiyor. Bu filmde yolculuk da gerçek, karakter de. Hikayenin başında güzel bir işi, ailesi, karısı olan bir adam var. Yolculuğun sonuna gelinirken elinde hiçbir şey kalmaması durumuyla yüzleşecek duruma geliyor."

Başrolde Tom Hardy'nin yer aldığı LOCKE, neredeyse tamamı bir otomobil içerisinde geçen bir film. Ivan'ın sadece yüzünü görüyoruz. Diğer karakterlerin ise yalnızca telefon hattının diğer ucundaki sesini duyuyoruz. Bazen öfkeli, bazen neşeli, bazen yıkıcı telefon görüşmeleri yapılıyor. Arka planda hipnotize edici bir "otoyol ışıkları" manzarası var. Ivan başındaki dertlerle mücadele ederken ve kritik seçimler yaparken, bu ışıklar hem Ivan'ın yüzünü hem de hikayenin bilinmeyen detaylarını aydınlatıyor.

Filmin konseptine, Knight'ın *Hummingbird* için yaptığı bir dizi kamera testi ilham verdi. Knight o filmde hareketli bir otomobilde Alexa kamera kullanarak bazı sahneler çekmişti. "Büyüleyiciydi," diye tarif ediyor Knight o çekimi. "Şehirler ve yollar geceleri çok güzeldir. Saatlerce bakabilirim. Ve bu nedenle, otomobil içerisinde geçen bir hikaye anlatabilir miyim diye düşünmeye başladım."

David Cronenberg'in yönettiği 2007 yapımı suç gerilimi *Eastern Promises*'ın da senaryosunu yazan Knight, sektörde çok sevilen ve inanılmaz derecede yetenekli bir senarist olarak tanınıyor.

“Ivan Locke” Olarak Tom Hardy

Knight, Ivan Locke rolü için Tom Hardy’den başkasını asla düşünmedi ve Hardy de müthiş performansıyla yönetmenin bu inanç ve güvenini ödüllendirdi.

“Tom, ekranda göründüğü anda tüm gözleri üzerine çevirebilen oyunculardan birisi.” diyor Knight. “İnsanlar onun kafasının içindekileri görmek istiyorlar. Reaksiyonlarının ve duygularının karmaşıklığı açısından çok parlak bir oyuncu… Gerektiğinde duygularını içinde tutuyor ve gerektiğinde serbest bırakıyor. Doğru ve yanlış zamanları çok iyi kestiriyor. Çok parlak bir aktör…”

Hardy’nin film geçmişi, büyük övgüler aldığı enteresan karakterlerle dolu. Sadece üçünü örnek verirsek Hardy, *Stuart: A Life Backwards*’ta evsiz bir alkolik; *Bronson*’da şiddet tutkunu bir psikopat; *The Dark Knight Rises*’ta yaramaz bir kötü adamdı. Ivan Locke, Hardy’nin ilk “dosdoğru” performansı. Yani farklı bir kostüm, bir tiplemenin arkasına sığınmıyor. Bu rolde saklanacak hiçbir yer yok!

“O bir canavar ya da şeytan değil. Sıradan bir adam.” diyor Knight. “Ve sakal onu daha da sıradan gösteriyor. Çünkü Tom çok yakışıklı görünmek istemedi.” diye devam ediyor Knight.

Ivan’ı Galler aksanıyla konuşturmak ise Hardy’nin fikriymiş. “Galler aksanı tam anlamıyla nötr. Ivan için mükemmel oldu. Şehir aksanlarının pek çoğundaki ‘kasıntı’ özelliğini taşımıyor.”

Beton: Ayaklarımızın Altındaki Zemin

LOCKE, bir yapının inşası ile bir hayatın yıkılışını buluşturan bir hikaye. Knight, başkarakterin "dünyanın en sıradan adamı" olması için çabalamış. Başına tek bir şey geliyor: "Tek bir hata -ki bunun hata olup olmadığı da tartışılır- tüm hayatınızın yıkılmasına yol açabilir," diyor Knight. Bu da bana bir binayı, bir yıkımı anımsattı. Bu sıradan adamın böyle pratik ve sağlam bir iş yapması fikrini çok sevdim."

Ve betondan daha sağlam, daha sert bir şey yok! Temeli atılmak üzere olan dev bir inşaatın sorumlu mühendisi olan Ivan Locke, tüm projenin merkezindeki kişi konumunda. Fakat geçmişte yaptığı bir hatayı telafi etmek için, çok kritik bir zamanda görev yerini terk ediyor.

"Yıllar önce ben de bir bina inşaatında çalıştım." diyor Knight. Yönetmen Knight, LOCKE'a hazırlanırken Londra Köprüsü'ndeki bir inşaatın başındaki Proje Müdürü'yle hayli vakit geçirmiş. "Betonun gelişinin en büyük olay olduğunu hatırlıyorum. O an her şey hazır olmalı çünkü beton yanlış bir yere dökülürse, en ufak bir kayma bir felakete dönüşebilir," diye devam ediyor Knight.

Hikayedeki trajedi ise şu: Ivan hayatının kalan kısmı için doğru temeli atmaya çalışırken, kendisinin ve ailesinin ayakları altındaki zemini tam anlamıyla bir bataklığa dönüştürüyor.

Yönetmen Steven Knight ile LOCKE Üzerine Bir Röportaj

LOCKE'a başlamaya nasıl karar verdiniz?

Önceki filmimi, *Hummingbird*'ü yeni bitirmiştim. Film yapma sürecini özüne indirgeyen bir proje yaratmak istedim. Genelde bir grubu bir odaya kapatırsınız. Işıkları söndürüp, 90 dakika boyunca perdeye bakmalarını ve olup bitenlerle ilişki kurmalarını istersiniz. Ben, bunu yapmanın başka yolları olup olmadığını görmek istedim. Bir süredir dijital kameralarla da çalışıyordum. Gece çekimler yapıyordum. Trafikte ya da otomobil içinde her şey güzel görünür. Hipnotize edici, sanatsal bir arka plan ortaya çıktı. "Belki de bireysel bir karakter görmek istiyoruz." diye düşündüm. "Ama gerçek anlamda; bu, gerçek bir yolculuk!" Sıradan bir adamı, yaptığı tek bir hata yüzünden hayatının neredeyse gerçek zamanlı olarak çöküşünü görüyorsunuz. Otomobilde tek bir adam varken bu ortam korunabilir miydi? Bilmiyorduk. Film yapmak soruyu sorma süreciydi. Ama bugün görüyoruz ki, evet, bu yapılabilirmiş.

Tom Hardy'yi genelde oynadığı karakterlerden farklı kullandınız. Bu kasıtlı bir tercih miydi?

Evet, senaryoyu ilk okuduğunda, "Oynayacağım ilk 'dosdoğru' rol olacak. Sıradan bir karakter." dedi. Benim yapmak istediğim de, dünyadaki en sıradan insana gerçekten sıradan bir iş yaptırmaktı. Bu, sıradan bir trajedi ve sıradan bir insanın trajedisini, ulusal bir trajedi kadar ciddiymiş gibi ele almaya çalıştım. Çünkü olayın içinde yer alan insanlar için bu, dünyanın sonu gibi.

Tom'un aksanı, karşısındaki kişiye göre ufak değişiklikler gösteriyor. Bunun bir sebebi var mı?

Öyle bir şey varsa da ben duymuyorum. Eğer bunu yaptıysa, tamamen bilinçaltında yapmış olmalı. Şahsen ben de Birmingham'a ailemi ziyarete gittiğimde, iş hayatımda konuştuğumdan farklı bir tarzda konuşurum. Anlatabiliyor muyum? Konuştuğumuz kişilerin bizi tanıdıkları, farklı ses tonlarımız vardır. Tom eğer bunu kasten yaptıysa, onu bir dahi olarak nitelemeliyiz. Ama bence muhtemelen bilinçaltında gelişen bir durum…

LOCKE'un çekim sürecini biraz anlatır mısınız?

Her şeyi baştan sona, her gece 1 ya da 2 kez çektik. Filmdeki diğer tüm oyuncular, otoyolun hemen kenarındaki bir otelin konferans salonunda, gerçek zamanlı olarak telefon başındaydı. Ve hattın diğer ucunda da gerçekten Tom'un otomobilindeki hands-free araç telefonu vardı. Ve başladık. Hepsine şöyle dedim: "Bu bir tiyatro oyunu. Dolayısıyla sahnedeymişsiniz gibi düşünün!" Oyunculara "arayın" diyordum ve arıyorlardı. Onlar önlerindeki senaryoyu takip ediyorlardı. Tom'a ise yardımcı olmak adına metin hatırlatma kartları temin ettik. Her 28 dakikada, yani Red kameranın hafıza kartı dolduğunda bir kez duruyorduk. Bunun haricinde hiç kesmiyorduk. Durduğumuzda her şeyi donduruyor, kartı değiştiriyor, lensleri ve açıları değiştiriyorduk. Tom'la kimse konuşmuyordu. Onu tamamen yalnız bırakıyorduk. Her an çekim yapan üç kamera vardı. Ve tekrar başlıyorduk. Her şeyi bir tur tamamladığımızda saat sabahın 4'ü oluyordu ve eğer herkes kendini iyi hissediyorsa tekrar yapıyorduk.

Yani toplam kaç gece çektiniz?

6 gece. Yani 12 (hatta birkaç ekstra daha) versiyon çektik. Bazıları, izlediğiniz halinden biraz farklı oldu. Bu versiyonları harmanladık, kesip biçtik. Ama gerçekten ilginç bir durum var: Bazı geceler herkes tükenmiş haldeyken başa döndüğümüz anlar vardı. Tom dahil hepimiz en yorgun halimizdeyken. Ve en iyi versiyonlar bunlar olmuştu! Gerçekten iyiydiler.

***My Dinner With Andre* gibi diyaloga dayalı filmler LOCKE üzerinde etkili oldu mu?**

Başka filmlerden uzun uzun bahseden konuşmalar yapmayı isterim. Ama açıkçası filmlere bir sanat biçimi gibi dalamıyorum. Eskiden öyleymiş gibi görünürdüm ama artık bıraktım! Pek fazla sinemaya gitmiyorum. Kendimi başka filmlere çok fazla kaptırmıyorum. Etkilenmemeye çalışıyorum. Mümkün olduğunca, insanları gerçekten birbirleriyle konuşurken dinlemeye, etkileşim kurduklarında neler olduğunu gözlemlemeye ve filme doğrudan bunu yansıtmaya çalışıyorum. Aksi takdirde, filmde uygulamanız beklenen çok fazla kural var.

Çekimler esnasında otomobilde kaç prodüksiyon görevlisi vardı?

Filmin yaklaşık yüzde yetmişini, alçak zeminli bir dorse üzerinde çektik. Kameralar otomobile bağlanmıştı ve ben de kamyonun arkasında oturmuş Tom'a ve konferans odasındaki diğer oyunculara talimatlar veriyordum. Bazı bölümleri ise Tom gerçekten otomobili kullanırken ve gerçekten gelen aramaları yanıtlarken çektik. Bu bölümlerde repliklerini okuma şansı yoktu çünkü kaza yapardı! Müthiş bir ezber performansı sergiledi. En iyi sahnelerden bazıları bu çekimlerden çıktı. Üstelik otomobilde üç kişi varken… Bu muazzam bir şey…

Sahnelerin ne kadarı doğaçlamaydı?

Hiçbiri. Tom'la ilk görüştüğümde, doğaçlama sahneler çıkacağını düşünmüştüm. Ama o, senaryoya bağlı kalmayı sevdiğini söyledi. Senaryonun doğru olduğunu düşünürse, o senaryodan istediğini alıyor. Bu nedenle, metni hatırlatan kartlar da kullandık. Senaryoyu kelimesi kelimesine uyguladı diyebilirim.

Tom Hardy'den biraz daha bahsedelim. İlk tercihiniz miydi?

En çok istediğim aktör Tom'du çünkü elimizdeki en iyi aktör o.

Tom'u jenerasyonunun en iyisi olarak niteleme sebebiniz nedir?

Inception (Başlangıç) filmi. Hikayeye girdiği andan itibaren kontrolü ele alıyor. "Bunu nasıl yapıyor?" diye düşünüyorsunuz. Sonra diğer rollerinden de bazı klipler izledim. Buluştuğumuzda da, onda farklı bir şeyler olduğunu gördüm. Yüzü bile öyle… Bakmaktan kendinizi alamıyorsunuz.

Tom'un *The Dark Knight Rises*'taki performansını, yani sesi değiştirilmiş ve yüzünün büyük kısmı maskeli halini *LOCKE*'da yaptıkları ile mukayese edebilir miyiz?

Evet, evet, kesinlikle. Sanırım tarif edilemeyen bir şeyler var. Bazı insanlara öylece bakakalıyorsunuz. Ve 90 dakika boyunca ekranda o olacaksa, buna ihtiyacınız var.

LOCKE'u çekerken otomobil camlarındaki yansıma problemlerini nasıl çözdünüz?

Büyük ölçüde her şey mekanda çekildiği haliyle kullanıldı. Görüntü yönetmenimiz Haris Zambarloukos, 30'larda kullanılmış bir yöntem buldu. Otomobilin yanına, yansıtıcı bir yüzey koydu ve tüm yansımaları geliştirdi. Gerçekten ilginç bir görüntü elde ettik. Yani her şeyi olduğu gibi çektik. Görüntü üzerinde biraz oynandı ama post-prodüksiyon yapmak için ne zamanımız vardı ne de paramız!

Konudan biraz bahsedersek, film bize iyi ile kötü arasındaki ince çizgileri hatırlatıyor, değil mi?

Bu, filmin sonunda herkesin kendi kendine sorduğu ahlaki bir soru. Doğru şeyi yapmaya çalışan, sıradan bir adam var. Bu hatayı bir kez yapmış. Bu onu 'kötü' mü yapar? Bunun cevabı yok. Evet ya da hayır diyemezsiniz. Herkesin kendi görüşü var. Ivan'ın da kendi görüşü var. Bu olmadan önce, "Evet, bir kez yeterli." demiş olabilir. Şimdi ise belki de bunun onu kötü bir insan yapmadığını fark ediyor.

Locke'u kadın bir karakter yapmak hiç aklınızdan geçti mi?

Hayır gerçekten, hayır. Çünkü hikaye 'babalık' kavramıyla ilgili. Bir kadın böyle bir U-dönüşü yapamayabilir. Erkek ise yapar. Arabaya atlayıp uzaklara gidebilir. Hikayenin maskülen kontrol ve babalık özelliği hayli fazla. Aslında ilk hali "Sıradan bir adamın yapmış olduğu bir hata, nasıl onu bütünüyle çökertebilir?" şeklindeydi. Ama bu sahteydi. Sıkıcı olabilirdi. Ortaya çıkan hikaye ise, normal bir insanın başına gelme ihtimali daha fazla olan bir şey.

Tom Hardy ile LOCKE Üzerine Bir Röportaj

LOCKE'u çekmek size bir tiyatro oyunu hissi verdi mi?

Kesinlikle bir tiyatro gibiydi ama bunu bir filmde yaptık. Üstelik, replik okumaya dayalı bir tiyatro gibiydi ve bu da benim için prova periyodunun en güzel bölümüdür. Senarist ve yönetmenle birlikte (bu filmde ikisi aynı kişi) bir senaryonun başına oturup ilk kez okuduğunuzda, film onların çalışmasıdır ve sizin de araya girip makaslama, düzeltme, ekleme ve çıkarmalar yapma fırsatınız vardır. Çünkü karşınızda, birinci ağızdan bir metin vardır. Ve bence bu ilk okuma ve prova süreci, bazı aktörler için bir tiyatro oyununun iki ya da üçüncü haftasında olmak gibi güçlüdür.

Replikleri, metni hatırlatan kartlardan okudunuz. Peki, sahneleri tekrar çektikçe diyaloglar kafanıza yerleşmeye başladı mı?

Hayır gerçekten, hayır. Benim için bir anlamda deneysel bir şeydi. Ritmi biliyorum. Yanlış anlamayın. Görsel hafızam da var. Hikayeyi size anlatabilirim. Her karakteri, telefonda kimin olduğunu açıklayabilirim. Ama kelimeleri tek tek söyleyemem. Müziği, vuruşları hatırlarım. Tek bildiğim bu…

LOCKE'daki tema sizce ne?

Ebeveynlerimizden bize kalan genetik miras. Şahsi görüşüm şu: Armut dibine düşer. O mirasın ve kendimizi ebeveynlerimizin meşru baskısından ne kadar uzaklaştırabildiğimiz ve koparabildiğimizin, yaptığımız hatalarla kaçınılmaz bir bağlantısı var. İnsan 'tek eşli' midir ya da olmalı mıdır sorusu da filmde irdeleniyor. Ama çocuklarımızla ilgili yaptığımız hatalar daha farklı. Yani bir bakıma, kaderimizden kaçış yok. Sonuçta mutlaka hatalar yapacağız. Ve bu hatalar, ebeveynlerimizin hatalarıyla benzer olacak. Aynı genetik yükten gelecekler. Ama ufak bir açıdan değişim de mümkün. Bu senaryoda Ivan, eylemlerinin sorumluluğunu üzerine alıyor. "Bugün kapıları açıp dolabı temizlemeye çalışacağım." diyor. Ivan'ın artık iki ailesi var; babasının başka aileleri olup olmadığını ise bilmiyor.

Film boyunca araba kullanıyor musunuz?

Sürekli değil. Tüm repliklerimi, metin hatırlatma kartlarından okumam gerekti. Altıncı gün Steve, senaryonun ne kadarını ezberlediğimi görmek için kamerayı arkama koyup öyle çekmeyi düşündü. Bazı anlarda sayfadan biraz kopmanız gerekebiliyor. Tam bir kolajdı. Bir açıdan, silah zoruyla evlilik gibiydi! Steve'in bir senaryosu var, yarın bir film yapmamız gerekiyor. Hadi yapalım! Ve utangaç davranmamamız gerekiyordu.

Kafamda bazı sorular dolaşıyordu. Hangisinin yanlış olduğunu yönetmene -ve senariste- sormalıydım. “Kartlardan okuyabilir miyim? Okuma şansım var mı?” Beklediğim ilk cevap, “Ooh, ciddi olamazsın, sen ciddi bir sanatçı değilsin!” gibi bir cevaptı. “Bizi aldatıyorsun. Yaramazsın. Ödevini çalışmadın. Tembelsin.” Ama hayır. Bu, filme değer katacak bir şeydi. Ve bunu bir değere dönüştürebiliyorsanız, öyleyse neden olmasın? Bu durum, kafamı rahatlattı. 24 saatte 90 sayfalık diyaloğu ezberlemek zorunda değildim. Bir keresinde Sheffield Crucible Tiyatrosu’nda 2 günde 50 sayfa diyalog ezberlemek zorunda kalmıştım. Korkutucuydu, korkutucuydu! Ve sıradaki repliğimin ne olduğunu hatırlamak için insanlara bakmak… Hiç bana göre değil.

Babanız ressam ve anneniz yazardı. Bu durumun aktör olma tercihinizde bir etkisi oldu mu?

Sanırım bu durum şu anda kariyerimi harmanlıyor. Aktör olmak isteme sürecinde değil ama aktör olduğunuzda çok işinize yarıyor. Oyuncu olma yolunda, sanatçı bir ailede, yaratıcı bir ailede büyümenin desteğini tabii ki aldım. Ama oyunculuğa giden kişisel yolculuğum, umutsuz bir yolculuktu. “Bu çocuk bir şeyler yapmalı. Yoksa hapse düşecek!” deniyor gibiydi. Ve bugün burada olduğum için çok ama çok şanslıyım. Kendi kişisel hikayem kesinlikle bu kadar kişisel. Ama oyunculuk, yaptığım şeyden çok da uzak değildi. Şimdi bunu, sanat ve oyunculuk gibi daha yapıcı işlere dönüştürecek bir aracı bulmuştum.

***The Dark Knight Rises* ve şimdi de LOCKE gibi filmlerde yüzünüzü ve gözlerinizi çok kullandınız. Zorlandığınız anlar oldu mu?**

Gözlemsel bir bakış açısıyla, dışarıdan görünen şeylerden bahsediyorsunuz. Benim işim ise tamamen içe dönük. Tabii ki üçüncü bir gözüm var. Bir odanın lojistik yerleşimini anlayabiliyorum. Bir danstaki gibi, yüz ifademin nasıl olması, nasıl olmaması gerektiğini biliyorum. Ama sonuçta benim işim daha içsel bir iş. Böyle bir durumda tek önemli olan, içsel diyalog ve benim dış diyaloğumun, o sahnedeki diğer oyuncuların replikleriyle arasındaki bağlantı. Eğer diyaloga tamamen bağlıysam ve kendimi verebiliyorsam, o zaman nasıl göründüğümün bir önemi yoktur. Olan şey işte bu… Bunu yakaladığınızda, bahsettiğiniz gibi görünmeyi başarırsınız. Yani ben nasıl göründüğümle ilgilenmiyorum. İlgilenemem de. Aksi takdirde ilginizi çekmek için yüzümü şekilden şekle sokmam gerekir. Ve o zaman da karakterin içinde olamam. Dolayısıyla ben tamamen olup bitene odaklanmalıyım. Kalan her şeyi kapatmak zorundayım. Tek yapmam gereken bu. Sabaha kadar bunu korumak… Ve daha sonra başka bir şey yapıyorum.

Kampanyalarda sizi sürekli olarak farklı bilekliklerle, kol bantlarıyla görüyoruz. Bunların anlamını açıklayabilir misiniz?

Bunlar, desteklediğim askeri organizasyonlara ait. Savaş Stresi bilekliği, Travma Sonrası Stres Bozukluğu'na dikkat çekmek içindi. Deniz Kuvvetleri'yle ilgili organizasyonlar da var. Askeri kurumlarda görev yapan ve yurtdışında askeri birliklerde görevli pek çok dostum var. Savaşta olmamızın sebebi onlar değiller. Onlar, her şeye rağmen bizim özgürlüğümüz için savaşıyorlar. Ne tarafta olursak olalım, savaşçı savaşçıdır. Ve ben o savaşçılardan biri olmadığım için, hayatta kalabildiğim için bir tür suçluluk hissediyorum. Dünyada böyle bir durumun olduğunu bilmek, buna sırtını dönmemek bence önemli. Sanat çok karanlık ve kırık yerlerden gelse de, gerçek şeyler olup bitiyor. Resim ve müzik yoluyla muazzam bir rönesans yaşanıyor. Ama diğer uçta ise sürekli zarar gören birisi var. Hem dramda hem de gerçeklikte savaş ve çatışmalar çok yakınımızda. Bu nedenle, her gün hayatlarını kaybeden ya da vücutlarının bazı uzuvlarını kaybeden, psikolojik zarar gören insanları hatırlamak önemli… Yani sadece kişisel bir şey. Lastik kol bantlarımın anlamı bu. Tamamen kişisel. Siyasi değil.

Son olarak, oyunculukta kahramanlarınız kimler?

Gary Oldman kahramanımdır. Sean Penn. Robert De Niro. Aslında Sean Penn ve Robert De Niro'nun pek çok filmini izlemedim. Gary Oldman'ın sanırım dört filmini seyrettim. Ama hayran olmak için bunlar da yetiyor.

CALINOS FILMS
IM GLOBAL